

ta mõistjaks oleks jäänud. Ta katsus
kavalalt. Ühel päeval läks ta härra
juure ja ütles: „Meie kubjas lubas jelle
maante, mis Keawa mõisalt Lau väli
läheb ühe ööga nii laiaks teha, et kuu
kõhu tülaga pealt läbi võib joita ja
tahab jelle veft kolm jada rubla jada,
kui ta aga jeda teemitte valmis ei lei,
jü lubab ennast pea ja w liikematolast teha.
Teisil hommikul kütsuti kubjas härra juure
ja pandi talle ülewal nimetatud tingim
jed ette. Kubjas jeda kuuldes kokkematas nõ
ära olistja, et mitte kolmege lugeda oi
mõistnud, aga mista wõis parata, ega
härra kõjw ega ottepaneka wastuäära
wõimud, waid jidi wiimata, kui oma
mõistust wähe kogunud olissa, jeda lubas

Kõjw tulles jutustas ta kaa naifele
oma rasket ja wõimatumat tööd, lootes,
et mõnda loosti ehti nõuu oma armu-
heft käreft jaks. Ta jõi kaa; aga mis
juguft: — „Mine mefta, poe ennoft ära
eega jina jeda ükka walemis ei pea, ja
jroomise jurem öeldatse kergem olewat,
jell jüs jäle ommeti wael pea taha kädge.“
Nii naife hea nõuu andmune. Wanamas
mõttles wähe eega, ja et tal omal kaa
jaramaid mõttid põhe ei tulnud, jüs
pistis paraja nõõri otfa lastw ja läks
männitusse. Kui ta jast parajat
kõhta ja otja otjides ühe puu otjast
teifi waktis, tuli üts weikt hall
mehikt ta juure ja küftis: „Etis jell
wiga wanake on, et nii kurwanäuga